

[Svend Auken]

Jeg ved ikke, om statsministeren lagde mærke til den munterhed, der bredte sig i salen, langt ind på de borgerlige bænke, da statsministeren sagde, at man havde givet kommunerne større frihed under den borgerlige regering. Ja, frihed til at træffe alle de beslutninger, der ikke har at gøre med ansættelse af personale, fastlæggelse af skatter, fordeling af udgifter osv., har man stort set haft frihed til at træffe.

Også på det økonomiske område er der behov for en styrkelse af demokratiet. Der er behov for en bedre fordeling både af formuer og af indflydelse herhjemme og også for en styrkelse af opsparingen. Vi fremsætter konkrete forslag til styrkelse af opsparingen. Statsministeren taler kun om behovet for øget opsparing.

En sådan ændret politik kræver naturligvis et solidt økonomisk fundament, og det er klart, at da der ikke er ubegrænsede penge til rådighed, og da en laden-stå-til-politik klart har bevist sin fejlagtige karakter under den nuværende regering, er vi nødt til at satse på nytænkning, på samarbejde og på realisme – nytænkning, når det gælder om at bruge pengene bedre, f.eks. på erhvervs- og teknologiområdet, end man har gjort hidtil, – samarbejde, når det drejer sig om at få mennesker til at arbejde sammen i dette land, den private sektor og den offentlige sektor, ikke kunstige privatiseringsforslag, men et virkelig positivt samarbejde, samarbejde mellem ansatte og ledelser. Det er dette samarbejde i stedet for konfrontationspolitikken, der er brug for.

Og endelig realismen. Vi kan ikke som statsministeren gå ud og love folk – naturligvis bortset fra de arbejdsløse, dem på social bistand, efterlønsmodtagerne og de lavtlønnede, men alle andre – et stærkt stigende privatforbrug år for år. Skal der være plads til reformerne, skal der være plads til investeringer og opsparing, kan vi ikke love folk et øget privatforbrug. Vi kan heller ikke love folk øgede offentlige udgifter. Vi bliver nødt til at sige, at væksten i de offentlige udgifter skal være mindre end væksten i økonomien som helhed. Vi har prøvet konkret i folketinget at anskueliggøre en sådan politik. Vi har fremsat 3 forslag, et om fjernelse af karensdagen, et om regulering af efterløn og dagpengesatser med 10 pct. gennem 1986 – det er ikke nogen fuld genopretning, for man

kan ikke fjerne sporene af 3 års borgerligt styre på 3 måneder – og endelig et forslag om, at de arbejdsgiversubsidier på 2,4 mia kr., som regeringen mener der er råd til at udbetale i 1986, ikke udbetales. Alt i alt giver disse to vigtige sociale reformer og finansieringen i det sidste forslag et overskud, et plus, på statsregnskabet på 1½ mia kr.

Det samme gælder vore forslag på pensionsområdet både med hensyn til efterløn, med hensyn til samordningsfradrag og med hensyn til bedre hjemmehjælp for pensionisterne og måske også en forhøjelse af deres tillæg. Det kan gøres inden for de rammer, som socialministerens prestigeprojekt om en delpensionsordning koster – eller Store Bælt. Der er da masser af socialdemokrater, der ville elske at køre over trafikministerens store superprojekt til 10 mia kr., men vi har været nødt til i den socialdemokratiske gruppe at sige: vi må da i hvert fald undersøge, om det kan gøres lige så godt, men 5 mia kr. billigere. Det bliver vi angrebet for både af statsministeren og af trafikministeren. Det er jo flotte folk. Men vi har været nødt til at se på disse ting og sige, at hvis vi vil en anden fordeling, hvis vi vil en mere dynamisk, en mere socialt retfærdig udvikling herhjemme, så skal der prioriteres, men efter nogle andre kriterier end dem, den nuværende borgerlige regering prioriterer efter.

Vi vil på alle disse områder fremsætte konkrete forslag, illustrere vores tankegang, søge indflydelse, hvor det er muligt, men regeringen skal ikke regne med, at socialdemokratiet efter i flere år at have lagt op til et positivt samarbejde med regeringen vil løbe halsende rundt efter et eller andet positivt udsagn fra en minister. Hvis vi skal være med i forhandlingerne, skal der, som det skete under skatteforhandlingerne, være realiteter på bordet, og det er der vedrørende de mange store spørgsmål, vi i øjeblikket konfronteres med, ikke tale om, fordi regeringen endnu ikke har bekvæmet sig til at træffe en beslutning om sin egen holdning.

Vi tror heller ikke, det er let at forhandle med regeringen. Det er jo en fysisk kendsgerning, at en regering, der er kørt fast, har svært ved at bevæge sig. Heri ligger også, at vi ønsker en ny regering. Vi ønsker denne nye regering efter et folketingsvalg, og derfor vil vi naturligvis arbejde på ikke bare at være kritiske over for regeringen, men også posi-